

Sygn. akt IV K 1019/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Radosław Lorenc

Protokolant : Monika Koza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 r. przy udziale Prokuratora Grażyny Sapiehy

sprawy

a) W. G.

s J. i E.,

ur. (...) w S.,

b) A. K.

c. J. i T. z d. (...),

ur. (...) w S.,

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 28 sierpnia 2015 r. w S. przy ul. (...) w sklepie (...) działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia sukienki o wartości 49,99 zł, kurtki damskiej o wartości 349,99 zł, sukienki o wartości 59,99 zł, sukienki o wartości 59,99 zł, trzech sztuk staników każdy o wartości 44,99 zł, butów damskich o wartości 179,99 zł, kurtki męskiej o wartości 149,99 zł o łącznej wartości 984,91 zł, czym działali na szkodę sklepu (...) w S.

to jest **o czyn z art. 278 § 1 kk**

2. w dniu 27 sierpnia 2015 r. w S. przy ul. (...) w (...) działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej marki R. P. o wartości 369,99 zł, obuwia marki P. o wartości 170 zł oraz spodni dresowych m-ki R. o wartości 69,99 zł o łącznej wartości strat 609,98 zł, czym działali na szkodę sklepu (...) w S.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk

o r z e k a

I uznaje oskarżonych W. G. i A. K. za winnych popełnienia obu zarzucanych im czynów eliminując z opisu każdego z nich stwierdzenie, iż działali oni z góry powziętym zamiarem oraz przyjmując, iż zostały one popełnione na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i za przestępstwa te przyjmując iż zostały one popełnione w ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza im:

- W. G. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

- A. K. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku wobec A. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku wobec W. G. kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w dniach od 28 sierpnia 2015 r. godz. 17.30 do 29 sierpnia 2015 r. godz. 13.43;

IV na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku wobec A. K. kary grzywny zalicza okres jej zatrzymania w dniach od 28 sierpnia 2015 r. godz. 17.30 do 29 sierpnia 2015 r. godz. 12.40;

V na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych W. G. oraz A. K. solidarnie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 69,99 złotych (sześćdziesięciu dziewięciu złotych i dziewięćdziesięciu dziewięciu groszy) tytułem obowiązku naprawienia szkody;

VI na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec W. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa 2 sztuk cegów do cięcia metalu przechowywanych w biurze dowodów rzeczowych tut. Sądu pod poz. 8/16;

VII na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 627 kpk art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych W. G. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kosztów postępowania, w tym wymierza im opłaty od kar:

- od W. G. w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych;

- od A. K. w wysokości 320 (trzystu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt IV K 1019/15

UZASADNIENIE

W. G. i A. K. w dniu 27 sierpnia (...). udali się do sklepu (...) znajdującego się w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w S.. Postanowili wówczas dokonać kradzieży towarów tam sprzedawanych. Początkowo kradzieży miał dokonać tylko sam W. G., a A. K. miała jedynie przyjąć zabrane przez niego rzeczy w ramach rozliczenia za udzieloną mu pożyczkę, jednak ostatecznie W. G. stwierdził, iż mężczyzna w towarzystwie kobiety wzbudza mniej podejrzeń więc nakłonił A. K. aby ta weszła z nim do sklepu i gdy on będzie ściągał zabezpieczenia antykradzieżowe z rzeczy to ta będzie patrzyła, czy nikt ich nie obserwuje, a jeżeli tak to ostrzeże go. Po uzgodnieniu takiego podziału ról A. K. i W. G. weszli do sklepu. Wybrali oni rzeczy, które zamierzali ukraść w postaci torebki damskiej marki R. P. o wartości 369,99 zł, butów marki P. o wartości 170 zł oraz spodni dresowych marki R. o wartości 69,99 zł wrzucając je do sklepowego koszyka. W. G. następnie ściągnął przy pomocy posiadanych cegów zabezpieczenia z tychże przedmiotów. A. K. obserwowała, czy obsługa sklepu nie widzi tego gotowa ostrzec o tym W. G.. Następnie W. G. spakował te rzeczy do torebki A. K. i wraz z nią wyszli ze sklepu przez nikogo nie zatrzymywani mimo, że włączył się alarm sklepowy. Spodnie dresowe przekazał on tego dnia swojemu znajomemu jako prezent.

Zachęceni sukcesem w dokonanej kradzieży postanowili udać się do tego sklepu nazajutrz realizując taki sam plan kradzieży jak uprzednio. Część rzeczy A. K. chciała zatrzymać dla siebie, a część przeznaczyć na prezent dla swej siostrzenicy. Tym razem do koszyka włożyli oni towar w postaci sukienki o wartości 49,99 zł, kurtki damskiej o wartości 349,99 zł, sukienki o wartości 59,99 zł, trzech sztuk staników każdy o wartości 44,99 zł, butów damskich o wartości 179,99 zł, kurtki męskiej o wartości 149,99 o łącznej wartości 984,91 zł. W. G. z towaru tego zdjął zabezpieczenia, a następnie włożył go do torebki A. K., poza kurtką, która się nie zmieściła tam, więc założył ją na siebie. A. K. jako pierwsza opuściła sklep, a W. G. mając ze sobą jej torebkę wyszedł za nią. Kradzież, której dokonali zaobserwował pracownik sklepu (...), który zawiadomił niezwłocznie pracowników ochrony Centrum Handlowego (...). Gdy W. G. i

A. K. kierowali się do wyjścia z Centrum Handlowego podeszło do nich kilku pracowników ochrony, którzy zatrzymali ich w związku z dokonaną kradzieżą, a następnie przekazali wezwanym funkcjonariuszom Policji.

Towary zabrane przez oskarżonych w dniu 27 i 28 sierpnia 2015 r. zostały zwrócone pokrzywdzonemu z wyjątkiem spodni dresowych marki R. o wartości 69,99 złotych.

Dowód:

- zeznania P. K., k. 3 zbioru C
- zeznania J. K., k. 29v-30 zbioru C
- ewidencja zdarzenia, k. 6,
- wyjaśnienia oskarżonego W. G., k
- wyjaśnienia oskarżonej A. K., k. 69-70 zbioru A,
- protokół przeszukania, 13-19 zbioru A
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 20-25 zbioru A
- protokół oględzin, k. 26-27 zbioru A,
- protokoły zatrzymania oskarżonych, k. 9-12 zbioru A,
- pokwitowanie, k. 8 zbioru A.

A. K. ma 38 lat. Posiada ona wykształcenie zawodowe - z zawodu jest rolnikiem. Jest panną, żyjącą w nieformalnym związku. Pozostaje na utrzymaniu partnera. Nie była dotychczas karana w związku z popełnianiem przestępstw.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. K., k.67-68 zbioru A,
- dane osobowopoznawcze, k. 71-72 zbioru A,
- karta karna, k. 86 akt zbioru A, 27 akt sądowych.

W. G. ma 44 lata. Posiada wykształcenie zawodowe. Jest on kawalerem. Posiada jedną dorosłą córkę w wieku 19 lat. Zatrudniony jest w przedsiębiorstwie (...) osiągając dochód w kwocie 3.000 złotych miesięcznie. Był dotychczas wielokrotnie karany w związku z popełnianiem przestępstw.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 75 zbioru A,
- dane osobowopoznawcze, k. 79-80 zbioru A,
- karta karna, k. 97-98 zbioru A oraz 28-29 akt sądowych.

Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów składając wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Okoliczności popełnienia zarzucanych czynów oskarżonym nie budzą wątpliwości. Wynikają one zarówno z ich wyjaśnień, w szczególności szczegółowych wyjaśnień oskarżonej która wskazała jaki był podział ich ról w dokonanych

przestępstwach. Także sprawstwo ich potwierdzają zeznania P. K., który obserwował oskarżonych w dniu 28 sierpnia 2015 r. gdyż rozpoznał ich jako osoby zarejestrowane dzień wcześniej na monitoringu jako te, które dokonały kradzieży towaru z przedmiotowego sklepu i które nie zostały wówczas ujęte. Również zeznania funkcjonariuszki Policji J. K. przybyłej na miejsce zdarzenia, a której okazano wówczas monitoring z dnia zdarzenia i wobec której oskarżeni przyznali się do kradzieży, potwierdziły sprawstwo oskarżonych, iż dokonali przestępstwa opisanego w zarzucie I.

Nie bez znaczenia pozostaje i to, że przy oskarżonych ujawniono skradzione rzeczy, w tym rzeczy pochodzące z kradzieży z 27 sierpnia 2015 r. z wyjątkiem spodni dresowych, które oskarżonych W. G. – jak zgodnie oskarżeni przyznali - przekazał nieustalonemu mężczyźnie jako prezent. Powyższe potwierdzają dowody z dokumentów w postaci protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy, które następnie zostały zwrócone pokrzywdzonemu (vide pokwitowanie, protokoły przeszukania, zatrzymania i oględzin rzeczy k. 8, 13-27 zbioru A).

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na dokumentach dotyczących oskarżonych, w tym zawierających dane dotyczące ich karalności.

Czyny których dopuścili się oskarżeni stanowią przestępstwa kradzieży. Opisane są one w art. 278 § 1 kk. Do jego znamion należy zabór mienia w celu jego przywłaszczenia. Oskarżeni dopuścili się tego czynu w krótkich odstępach czasu bo w ciągu dwóch następujących po sobie dniach, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Mianowicie zachęteni „sukcesem” udanej kradzieży z 27 sierpnia 2015 r. i tym, że sklep ten nie jest pilnowany przez pracowników ochrony, skorzystali z tej okazji i postanowili dokonać ponownie kradzieży w nim. Działali zatem w tzw. ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk.

Ustalając stan faktyczny Sąd wyeliminował jednak z opisu czynu to, iż działali oni z góry powziętym zamiarem, gdyż z okoliczności czynów, co potwierdzają wyjaśnienia także oskarżonych, zamiar dokonania drugiego przestępstwa powstał dopiero po dokonaniu pierwszego z nich. Nadto ustalono prawidłowego określenia pokrzywdzonego, to jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, który jest właścicielem sklepu (...).

Sąd uznał, iż oskarżeni w popełnieniu przypisanych im czynów działali wspólnie i w porozumieniu ze sobą. O działaniu wspólnym mówimy wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Do porozumienia między sprawcami może też dojść w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Otóż oskarżeni przed dokonaniem kradzieży ustalili podział ról. Mianowicie przyjęli, że W. G. po wybraniu przez nich towarów, które zamierzają ukraść będzie usuwał zabezpieczenia antykradzieżowe, a A. K. będzie obserwowała, czy nikt z obsługi sklepu nie zbliży się. Udostępniła również do kradzieży swoją torebkę, do której skradziony towar został zapakowany przez oskarżonego. Zatem należy w tym miejscu wskazać, że przyjęciu konstrukcji współsprawstwa nie sprzeciwia się i tak ustalenie, iż nie każdy ze współsprawców wykonał każdą czynność czasownikową realizującą znamię zarzucanego czynu zabronionego, gdyż wystarczy, że osoba taka działa niejako w ramach uzgodnionego nawet ad hoc w sposób dorozumiany podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 grudnia 2002 r., w sprawie o sygnaturze akt IV KKN 172/01, opublikowany w zbiorze Wydawnictwa (...) pod nr (...) oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 01 marca 2005 r. w sprawie o sygnaturze akt III KK 208/04, opublikowane w OSNKW z 2005 r., nr 7-8, poz.62).

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż oskarżeni W. G. i A. K.:

- w dniu 28 sierpnia 2015 r. w S. przy ul. (...) w sklepie (...) wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia sukienki o wartości 49,99 zł, kurtki damskiej o wartości 349,99 zł, sukienki o wartości 59,99 zł, sukienki o wartości 59,99 zł, trzech sztuk staników każdy o wartości 44,99 zł, butów damskich o wartości 179,99 zł,

kurtki męskiej o wartości 149,99 zł o łącznej wartości 984,91 zł, czym działali na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypełniając tym samym znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 278 § 1 kk

- w dniu 27 sierpnia 2015 r. w S. przy ul. (...) w (...) wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej marki R. P. o wartości 369,99 zł, obuwia marki P. o wartości 170 zł oraz spodni dresowych marki R. o wartości 69,99 zł o łącznej wartości strat 609,98 zł, czym działali na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., wypełniając tym samym znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 278 § 1 kk

Sąd przypisał winę oskarżonym w odniesieniu do tak opisanych czynów, bowiem brak jest okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby jej wyłączeniem. Nie zaistniały również okoliczności wyłączające bezprawność działania oskarżonych. Nadto w przedmiotowej sprawie, oskarżeni wypełnili znamiona wyżej opisanych przestępstw działając umyślnie – tzn. chcieli je popełnić współdziałając w tym zakresie ze sobą. Wskazują na to okoliczności ich popełnienia opisane powyżej.

Czyny oskarżonych należało ocenić jako znacznie społecznie szkodliwe, albowiem w sposób nad wyraz zuchwały dokonali kradzieży mienia w ciągu dwóch następujących po sobie dniach niejako zachęceni „sukcesem” osiągniętym za pierwszym razem. Ponadto swoim zachowaniem wyrazili oni także pogardliwy stosunek do cudzej własności.

Na niekorzyść oskarżonego W. G. Sąd wziął pod uwagę dotychczasowy sposób jego życia - przejawiający się w jego karalności za przestępstwa wprawdzie innego rodzaju, ale karalność ta miała miejsce wielokrotnie. Powyższe świadczy zatem o tym, że oskarżony ten jest osobą wysoce zdemoralizowaną mającą za nic obowiązujący porządek prawny. Zdaniem Sądu winien on kierować się w swoim życiu doświadczeniem poprzednich skazań, a tymczasem okazał, że w jego przypadku dotychczasowe skazania nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, skoro zdecydował się oni na powrót do przestępczej działalności. Nie bez znaczenia pozostaje i to, że to oskarżony W. G. był inicjatorem dokonania przedmiotowych przestępstw.

W przypadku obojga oskarżonych Sąd wziął pod uwagę na ich niekorzyść także i to, że wartość skradzionego mienia nie była obiektywnie mała jeżeli uwzględnimy się sprzedawany w sklepie (...) asortyment, bo łącznie dokonali zaboru w tychże dwóch kradzieżach mienia o wartości ok. 1.600 złotych.

Jeżeli chodzi o A. K. to Sąd na korzyść jej poczytał to, iż szczegółowo opisała ona przebieg dokonanych kradzieży, w tym wskazała jaki był ustalony podział ról pomiędzy nią a współoskarżonym co pozwoliło ustalić wszystkie okoliczności przypisanych im czynów. Jej udział niewątpliwie był mniejszy, szczególnie iż inicjatorem kradzieży był W. G.. Sąd uwzględnił także to, że oskarżona nie była dotychczas karana, prowadziła poprawny tryb życia. Nadto zdaniem Sądu jest żal w związku z dokonanymi przestępstwami i obietnica poprawy wyrażona w postępowaniu była szczerą.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności dla W. G. będzie karą adekwatną do wagi przypisanego mu czynu, stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego zachowania. Kara ta w ocenie Sądu odstraszy go w przyszłości od popełniania przestępstw, a zatem będzie ona działać w zakresie prewencji indywidualnej, ale również i ogólnej, czyniąc zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości. Należy w tym miejscu wskazać, że kara ta nie jest aż nadto surowa, biorąc pod uwagę, iż w sytuacji, gdy oskarżeni działali w ciągu przestępstw Sąd mógł wymierzyć im kary w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Jeżeli chodzi o A. K. Sąd uznał, że wystarczającą do osiągnięcia celów kary wspomnianych powyżej w przypadku W. G. będzie kara 5 miesięcy pozbawienia wolności. Różnica w powyższych karach wynika z roli ich w dokonanym przestępstwie (oskarżony W. G. był inicjatorem przestępstw, dokonywał usunięcia zabezpieczeń, wynosił przywłaszczony towar. A. K. z kolei stała „na czatach”, a także brała tak naprawdę udział w tychże przestępstwach pierwszy raz, nie będąc wcześniej karana).

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd uznał, iż należy wymierzyć im obok kar pozbawienia wolności także kary grzywny. Podobnie jak w przypadku kar pozbawienia wolności Sąd zróżnicował ww. kary wymierzając W. G. karę 120 stawek dziennych grzywny, a A. K. 100 stawek

dziennych grzywny, które to kary odpowiadają stopniowi społecznej szkodliwości, stopniowi winy oskarżonych oraz uwzględniają wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść i niekorzyść oskarżonych. Kary te spełnią również zadania w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej uświadamiając oskarżonym i innym osobom, że popełnianie przestępstw, szczególnie przeciwko mieniu jest nieopłacalne. Sąd ustalając stawki grzywny na poziomie 10 złotych uwzględnił sytuację majątkową oskarżonych i możliwości zarobkowe.

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone powyżej okoliczności w ocenie Sądu tylko kara izolacyjna w orzeczonym rozmiarze wobec W. G. spełnią swoje cele, przy czym Sąd położył nacisk na izolacyjność, a nie długoterminowość, szczególnie mając na uwadze to o czym była mowa powyżej, że miał możliwości wymierzenia kary znacznie surowszej. Należy także zaznaczyć, iż zgodnie z art. 69 § 1 kk Sąd i tak nie miał możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego, gdyż dopuścił się on przestępstwa będąc wówczas już karany za inne przestępstwo na karę pozbawienia wolności, a w realiach niniejszej sprawy nie zachodziły żadne szczególne okoliczności pozwalające mimo to warunkowo zawiesić orzeczoną karę.

Z kolei w przypadku A. K. Sąd uznał za zasadne warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, za czym przemawia postawa oskarżonej przed popełnieniem przestępstw jej przypisanych, a w szczególności jej dotychczasowa niekaralność. Ponadto do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary skłania także okoliczność, iż już sama groźba ewentualnego wykonania kary dla A. K., dla której jest to pierwszy kontakt z wymiarem sprawiedliwości, będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów kary w szczególności w zakresie zapobieżenia popełnienia przez nią kolejnych przestępstw. Zdaniem Sądu okres warunkowego zawieszania wykonania kary w wymiarze 2 lat próby, a więc wyższym niż minimalny, który to okres determinował to, że oskarżona dopuściła się aż dwóch przestępstw w krótkich odstępach czasu, pozwoli zweryfikować to, czy A. K. będzie przestrzegała porządku prawnego.

Na poczet orzeczonych oskarżonym kar: - pozbawienia wolności wobec W. G., a wobec A. K. kary grzywny - Sąd zaliczył okres ich zatrzymania.

Sąd uznał, że stosownie do treści art. 44 § 2 kk należało orzec wobec W. G. przepadek narzędzi służących do popełnienia przestępstw w postaci 2 sztuk cęgów, którymi usuwał on zabezpieczenia przywłaszczonych towarów.

Sąd zobowiązany był rozstrzygnąć także w przedmiocie wniosku pokrzywdzonego o naprawienie szkody dokonanej przestępstwem opisanym w zarzucie 2. Należy bowiem stwierdzić, że mienie przywłaszczone przez oskarżonych zostało zwrócone pokrzywdzonemu niemal w całości z wyjątkiem spodni dresowym marki R. o wartości 69,99 złotych, które to spodnie oskarżony po pierwszej kradzieży wręczył w prezencie nieustalonemu mężczyźnie. Dlatego też w punkcie V wyroku Sąd zobowiązał oskarżonych solidarnie do naprawy szkody na rzecz pokrzywdzonego poprzez zapłatę kwoty 69,99 złotych stanowiącej równowartość przywłaszczonych przez nich spodni.

Zgodnie z art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kosztów postępowania, w tym opłaty od kar w kwotach 360 złotych w przypadku W. G. i 320 złotych od A. K.. Należy bowiem wskazać, iż oskarżeni są osobami młodymi, zdolnymi do pracy, a więc będą w stanie uiścić te należności.

Jeżeli chodzi o koszty zastępstwa procesowego dla oskarżyciela posiłkowego, to należy wskazać, iż Sąd nie uwzględnił ich w wyroku jak domagał się tego jego pełnomocnik (k. 118 zbioru A), gdyż nie wykazał on, że strona je poniosła w jakimkolwiek zakresie. Zgodnie bowiem z art. 627 kpk przysługują one jedynie stronie w sytuacji, gdyby zostały one rzeczywiście poniesione.